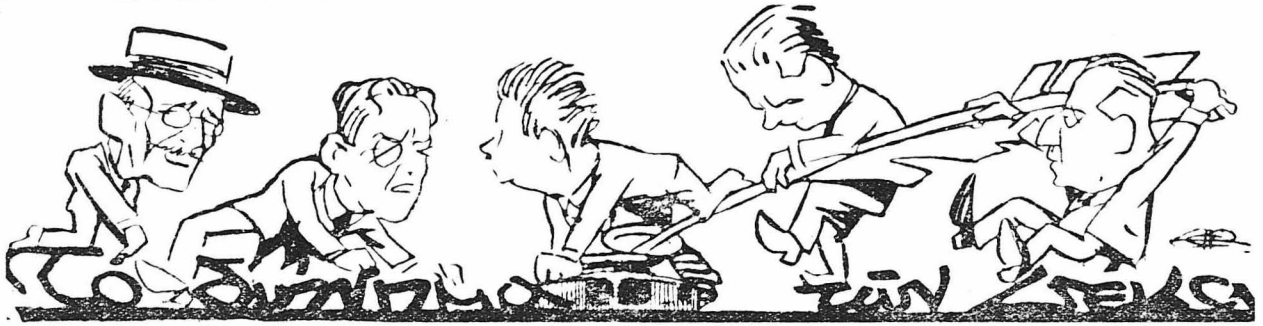

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Από το Μαθαθόρα ...
 Τὸν γέμισαν πῆλο ἄποτα.
 — Πῶς σὲ λένε ;
 Ὁ Λάμπης σκέφτηκε : Νὰ πῆ τ' ὄνορά του ; Ὅχι, ὄχι. Κατέγραφε τὸ φιλολογικὸ φηδόντιμό του. Ποῦ ξέρεις με τί κόσμο ἔχεις νὰ κάμης ;
 — Κόινος Ἀιθῆας...
 — Κόινος Ἀνθῆας ! Τι ὄνομα εἶν' αὐτό ;
 — Τ' ὄνομά μου...
 — Ἐχεις πιστοποιητικό ;
 — Ἔχω...
 — Φέρο δω...
 Τι νὰ κάμης ; Τόβγαλε καὶ τοὺς τὸ ἔδωκε. Μπροσὸς καὶ ν' ἀγρήθη ;
 Ἐξέτιος ἔβριζαν μιά ματιὰ στὸ χροῖό του καὶ τὸν στραβοκίταζαν.
 — Κόινος Ἀνθῆας σὲ λένε ; Ἦ Λάμπη Ἀστογὸ ;
 — Εἶρε τὸ φηδόντιμό μου τὸ φιλολογικό, τοὺς ξήρηος ὁ Λάμπης.
 Ὁ Λάμπης κατάλαβε πὼς τὴν εἶχε ἀσχημα... Ἦ γρονθοποιὰ θύσος...
 Πῶς; περιπέτιες μέσα σὲ λίγες μέγες ; Τι θὰ γινῶτα πειὰ ; Μὰ δὲν βαρύνεται... Ἐνας ἀνθρώπος πού πρόκειται νὰ πελάη δὲν σκέπτεται τινος; φιλοδονίεις...

Ὁταν σκεπτός τοῦ εἶπαν οἱ ἀγροστοὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὅταν βεβαίωθηκε πὼς ἔχει νὰ κάμῃ με μισοκίους ἀπονομοκίους, τοὺς ἀκολουθήσῃ χωρὶς νὰ φέσῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση.
 Στὸ δρόμο ὁ κόσμος τὸν κῆταξε παρῶξεν.
 Τὸν πήραν στὴν Καταδίωξι.
 Ἐκεῖ τὸν παρασίωσαν στὸν προσιτάμενο, ὁ Λάμπης ἀγρήθηκε νὰ δώσῃ πληροφορίαις πού τοῦ ζητοῦσαν. Τὸν εἶχε κῆταξι ἕνα τρομερὸ κακοῖσιο. Ἀπαντοῖσος ἀπότομα καὶ ἀσυνάρτητα. Ὁ προσιτάμενος ἄρχισε νὰ θυμώσῃ.
 — Ἢαὶ πῶς ποῖς εἶσαι ; Ἀπὸ ποῦ ἐρχοῦσιν ; Ποῦ κατοικεῖς ; Τι δουλειὰ κάνεις ;
 — Μεσημερητῆς ! Ἀπάντησεν ὁ Λάμπης κοροϊδευτικῶς.
 — Μεσημερητῆς ; Ἄν ἕως καλύτερα ἐπιδοδώσῃς ; Ἀλήθεια... Ἀσποδῆτης...
 — Πῶστε το κι' εἶπο, εἶπε ὁ Λάμπης.
 — Ποῦ καὶ, νεαρό μου, θὰ σε μάθω ἐγὼ νὰ κοροϊδῆσῃς τὰς ἀρχάς. Θὰ σαπίσῃς στὴν φυλακὴ !
 — Μπῆ ! Κι' ὁ Βεργῆν κι' Οὐάιλντ, κι' ὁ Κάουεξ, κι' ὁ Βορλαῖν τὸ ἴδιο... φηδόντες ὁ Λάμπης.
 Ὁ προσιτάμενος τὸν ἄκουσε.
 — Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ; φώναξε. Ἀσποδῆτης, πορτοφολάδες, σὴν καὶ σένα ;
 — Ναι, σὴν καὶ μένα ! εἶπεν ὁ Λάμπης μὲ πόδα. Με τὴ διαφορά πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω ἐκδηλωθεῖ ἀκόμα...
 — Ἀμ' δὲν θὰ σ' ἀρῆσω ἐγὼ νὰ ἐκδηλωθῆς, νεαρό μου, ὄχι !
 — Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ περαιοῖσῃς τὴν ἐμπνευσι, εἶπεν ἀπότομα ὁ Λάμπης.
 — Τὴν ἐμπνευσι ; Θὰ τὴν στείλω κι' αὐτὴ στὸ κρατηθῆρο μαζὶ σου !
 Κ' ἐπειδὴ ὁ Λάμπης ἦταν ξεκαδοῖσιμένος σὰ νεῖλια, διάταξε καὶ τὸν μεταφέρων στὸ κρατηθῆρο.

Τὴν επομένη τὸν πήραν στὸ πταισματοδικεῖο. Ἦ ἀνονομία τὸν κατήγγειλε ἀντικαγγέλιος ἐπὶ ἀλίτη α. Ὁ Λάμπης φρόθηκε καὶ στὸν πταισματοδίκη μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἄρχισεν τίς κοροϊδίας καὶ τίς παραφροσύνας κι' ὁ πταισματοδίκης, βλέποντας καὶ τὸ χάλι του - ἦταν κατασκευασμένος, τοιαυτοκίμος, ἐλεεινός - τοῦ κέβρατε τὸ ἀντίστοιχον ὄριον τῆς ποιῆς. Ἐνα δολιχέρο τρομερο !
 Μόνον δταν βροδῆθηκε κλεισμένος στὸν παλιὸ σιγατόσι, ὁ Λάμπης Ἀστογός, κατάλαβε τί ἀπεροσκενία, τί παραφροσύνην διέπραξε !
 Μὰ ἦταν ἀργά πᾶ...
 Τὸν ἔπιασε ἀξαρνα τρομερὴ, ἀπερῶρατη ἀπέλειο α, ἀρχισεν νὰ τερνοῖσῃ σὴν λιοντάδι στὸ κλοιβὶ του, νὰ δαγκώσῃ τὰ χεῖρα του μὲ λύσσα. Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τὸν κῆταζαν πρὸς ἔσθρα. Εἶχαν τὴ διάθεσι ν' ἀρχισοῦν νὰ τὸν περιάζουν, μὰ συγκρατήθηκαν. Φανόταν τόσο κακομορμιασμένος, τόσο ἀξιοβίβλιος.

Τέλος κάποιος τοῦ φώναξε :
 — Αἱ ! νεαρό... κῆτις τοῦφλοστον... δεξ ἕνα τσιγαράκι,
 Ὁ Λάμπης πλησίωσε ἀρηρημένος, τὸ πήρε, εὐχαριστήσας.

τὸ ἄναγε κι' ἄρχισεν νὰ καπνίζῃ. Οἱ κατάδικοι βόηθων εὐκαίωσι. Ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν τί τοῦ συνέβη, μὲ τὴν περιέργεια πῶς ἦσαν ο' αὐτὲς τίς περιστάσεις.
 Ὁ Λάμπης τοὺς διηγήθηκε πρὸς ἄμα τὰ παθήματά του. Ἀνακάτεψε ὅμως μέσα καὶ τὴν ποίση, τὴν τέχνη, τὸν Πήρσο, τοὺς μίλλος γιὰ τὸν ἐντεκαοῦλλαβο καὶ τὸ σοσέτο, τᾶμαε σαλίνα ὄσιον νὰ μὴ καταλάβουν καὶ ποὺτὰ πρᾶγματα.
 — Ἠλιθάδι, τοῦ εἶπε ἕνας μεσοκόπος κατάδικος, πακώδης, νὰ λέμε, μὲ τὸν ἐντεκαοῦλλαβο καὶ τράβηξες τὸ ... σιλέτο... τὸ ... σοσέτο. ἔτσι δὲν τῶπες ;
 — Ὅχι, δεμαυτορῶθη ὁ Λάμπης. Ὁ ἐντεκαοῦλλαβος εἶπε τὸ μετρο τὸ ὅσοιον...
 Κι' ἄρχισεν πῆλι νὰ τοὺς ἀραδιάξῃ πρᾶγματα ἀκαταλαρίστια ν' αὐτοῖς, ὡς πὼς χῶσαε τὴν δαμογὴ τοὺς.
 — Τοῖχι στήριξι τοῦ παιδιοῦ.
 — Ἐτσι φαίνεται...
 Κι' ἄρχισαν νὰ τὸν περιάζουν περῶντας τὴν ὄρα τοὺς μὲ τίς παλάβες του. Εἶχαν πειὰ πὼς νὰ διασκορδᾶζον. Ὁ Λάμπης τὸν κατάλαβε βρᾶδν μάλιστα πὼς ἔλεος νὰ κοιμηθῇ, σφρησμέντος σὴν μέσῃ δνὸ ἄλλιον κατάδικου, σὴν σᾶνδονίτο, γιὰ τὸ δωμάτιο δὲν τοὺς χῶραγε θύσος, τοῦφθε καὶ σὴν λιποθυμία, τόμοιο τοὺς θὰ ξεφηνήσῃ !...

Ἀρχίζαν τὰ βῶσασι τῆς φυλακῆς, ἡ συνέπειες τοῦ λάθους του τοῦ παροισαζόντιουσαν τῶρα τεράστιες, φοβεράες !...
 Ὁ Λάμπης καταλίβηκε τῶρα πὼς τὸ περιβάλλον τῆς φυλακῆς δὲν ἦταν κι' ἀνθρωπίνος σὴν κι' αὐτόν. Ἐβροκε νὰ βρῇ. Μὰ πῶς ! Στιμωγμένους ἀντίμαστὰ στοὺς φυλακισμένους ἄρχισεν νὰ κλαίῃ !...
 Σκέφτηκε τὴν φυλακὴ τοῦ Ρένιερκ τοῦ Οὐάιλντ. Τι νὰ σ' ἐμπνευσι ὁμοῦ ὁ Παλιος Σιγατόσις. Μήπως ὁμοῦ ; κ' ἔξω στὸν κόσμο δὲν ἦταν ἕνας ἀποδομοκίος; τῶφρος ; Δὲν τοῦ φώναζαν δταν τὸν ἐβλεπαν ;
 — Ἐνας τρελλὸς !...
 Τὸν ἔπιασε ἀξαρνα νευρική κρίσις, πηδρος ἄπῶο κι' ἄρχισεν νὰ χτυπείτα.
 Ὅσοι ὁ θάλαμος ἀνοισατοῖσθες.

Οἱ κατάδικοι πετάχτηκαν ἀπάνον μὴ ξεροτας τί συμβαίνει. Ὁ φυλάκας ἀπ' ἔξω ἄρχισεν νὰ φωνάζῃ τὸν ἐπόπιτι.
 Μὰ τρομερὴ κρανη ἀκουστικῆς :
 — Στὰ ὄπλα !...
 Ἦταν ἡ φρονοὰ τῶν φυλακῶν πού τομαζόταν γρήγορα-γρήγορα. Ἀκούγονταν τὰ βαρεὰ πατήματα τῶν στρατιωτῶν, ἡ προσιταγῆς τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιοματικῶ, φωνῆς καὶ θρόνους !...

Οἱ κατάδικοι πού κοιμόντοσαν πλάι στὸν Λάμπη ἀντελίθηθησαν πρῶτα τί συνέβηαιε καὶ τὸν ἐκράττησαν.
 Χτυποῖσε μὲ τίς γροδιές του τὸ κεφάλι του, ἐτιριξε τὰ δόντια του, οὐβλιασε :
 — Θέλω νὰ πεθάνω !
 Ἐξαρνα ἀνοίξει ἡ πόρτα καὶ προβᾶλαν ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν, οἱ φυλάκες, ἡ φρονοὰ μὲ προτειαμένα τὰ ὄπλα.
 — Ψῆλα τὰ χεῖρα !
 Φώναξε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιοματικός.
 Οἱ κατάδικοι στᾶθηκαν ἀκίνητοι, μὲ τὰ χεῖρα ψηλά. Ἐγινε μιά πορροειὴ ἀνάρασις κι' δταν ἐργᾶσθη τί συμβαίνει πῆσαν τὸν Ἀστογὸ κάτω.

Αὐτὸς εἶπόμε ἀκόμα δίδομοιο.
 Τὰ μάτια του σπιθοβολοῖσαν ἀγρια !
 Ἦταν χλομοῦ, σὴν τὸ θεαίρι !...
 Τὸν μπῆσαε στὸ γραφεῖο καὶ προσπάθησαν νὰ μάθουν ἰ τοῦ συνέβηαιε. Μὰ ἡ κατάστασις του ἦταν τέτοια πὼς δὲν μποροῖσε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἐξηγηθῇ.
 Τραυλίξες, ἔλεγε διάφορος ἀστυκῆτοιος.
 — Τὸν κατάλαβα ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ πὼς τὸν ἐφρασαν, εἶπεν ὁ διεντυνῆς τῶν φυλακῶν.
 Καὶ σκῆβροτας οἱ αὐτὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρονοᾶς τοῦ φηδόντιος :
 — Εἶνε τρελλός ; ... Γιὰ δάμοιο !...
 (Ἄκολουθεῖ)

— Ἐνας τρελλός !...

